

ene Feil, som der forekommer mig at være i § 4. En anden Urigtighed er den, at det er forlangt, at Communalbestyrelserne skulle indbetale de i Kommunen bosatte Skatteyderes samlede Skattebeløb. Der staaer i Reglerne ikke, at der skal indbetales det samlede Skattebeløb, der staaer, at Communalbestyrelserne skulle indbetale Skattebeløbet efter Fradrag af uerholdelige Restancer. Nu vil man sige, ja, i denne Henseende er der vel en lille Uovereensstemmelse, men det kan jo Enhver let forstaae, at Communalbestyrelsen er berettiget til at fradrage Restancer, og i denne Henseende vil jeg, naar den ærede Finantsminister erklærer, at det jo maatte være Meningen, at Communalbestyrelsen havde Ret til ved Indbetalingen at fradrage uerholdelige Restancer, ikke videre urgere, at der staaer, at det samlede Skattebeløb skal indbetales; men jeg vil da blot beklage, at der ikke har været anvendt noget mere Omhu paa Redactionen af denne § 4, hvortil der dog havde været Anledning, eftersom der til Loven, der indeholder Reglerne for Udskrivning af en Indkomsskatt, i Landstinget er stillet et Forslag, som blev vedtaget, og hvorved Communalbestyrelsen fritoges for at staae i Forstud for den Skat, som ikke kunde erholdes. Men med Hensyn til det første Punkt er der baade i denne Lov og i den anden en virkelig Urigtighed, naar der staaer, at Communalbestyrelserne skulle indbetale de i Kommunen "bosatte" Skatteyderes samlede Skattebeløb, istedetfor at der burde staae: "skulle indbetale de paa Skattelisten opførte Skatteyderes samlede Skattebeløb".

Finantsministeren: Hvad der fornemmelig ligger mig paa Hjerte at udtale i Anledning af det Foredrag, vi hørte af den ærede Taleer, som nu satte sig, er dette, at der gennem den første Deel af det ærede Medlems Foredrag forekom mig at gaae en Følelse af, som om dette Thing baade ved denne Sag og overhovedet ved flere andre Sager var ble-

vet urigtigt behandlet. Jeg troer dog, at det ærede Medlem er gaaet noget for vidt i denne sin Følelse. Det ærede Medlem fremhævede stærkt, at det aarlig hændes i Landstinget, at der som adskillige vigtige Lovforslag herind henimod Slutningen af Sessjonen, og at der da blev anvendt et Tryk eller, som jeg hellere vil sige, Overtalelse fra Ministeriets Side for at faae disse Lovforslag vedtagne efter en mindre grundig Prøvelse end den, de kunde fortjene. Det er mig nu vel paa ingen Maade ubekendt, at en saadan Anse kan være berettiget. Men, medens det ærede Medlem kun har været i kort Tid Medlem af dette Thing, kan jeg, der i en meget lang Arrække har været Medlem af det andet Thing, forsikre det ærede Medlem om, at den samme Følelse ogsaa finder Sted i det andet Thing, og at man ogsaa der ikke saa sjældent henimod Slutningen af Sessjonen faaer Lovforslag ind, som der bliver anvendt al Overtalelse for at faae forte igjennem, uagtet der i de paagældende Lovforslag mulig indeholdes ikke saa Lidet, som man hellere vilde have ordnet paa anden Maade. Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at dette ikke alene er følt i det andet Thing, men at det ogsaa er Overtalelser, som man ved saadanne Leiligheder ofte der maa give efter for. Derfor det ærede Medlem vil nærmere undersøge Sagen, troer jeg, at han vil finde, at dette baade i nærværende Sessjon og i tidligere Sessjoner gælder med Hensyn til ikke saa ganske saa Lovforslag. Men jeg turde maaffee forfølge Spørgsmaalet lidt videre og tillade mig at henstille til det ærede Thing, om der ikke er Noget i dette, som man maaffee ved en rolig Betragtning af Forholdene vil finde i Grunden at være ganske rigtigt. Jeg har idetmindste altid været af den Anskuelse, at Meningen med et Lokammersystem fornuftigvis ikke kunde være den, at ethvert Lovforslag skulde møde og nyde den samme indgaaende og i det Enkelte gaaende Behandling i begge Thing, thi et saadant Forhold vilde let føre til en altfor lang og trættende Behandling af de for-